

den Anmeldelse ske, som der hjemles dem Ret til i Loven, hvis de har Spor af Interesse for Arbejdsløshedskasserne.

Den nye § 8 tager jo, som jeg nævnedes før, Sigte paa en videre Udvikling af Arbejdsløshedslovens § 14, Punkt 7, hvorefter der, i Tilfælde af Arbejdsvægring, ikke udbetales Understøttelse. De 5 Arbejderrepræsentanter i Kommissionen har udtalt, at de ikke skønner, at der er nogen Grund til at vedtage det Forslag til en § 8, som her foreligger, idet man i Virkeligheden i den nu bestaaende Lov har tilstrækkelig Myndighed og Magt til at kunne skride ind i de Tilfælde, hvor en Arbejder nægter at modtage et anvist Arbejde. Man har imidlertid gjort gældende, at denne Bestemmelse muligt kunde medvirke til, at en eventuel opstaaet Konflikt, som jo næsten altid vil dreje sig om Lønspørgsmaal, hurtigere kunde naa frem til Afgørelse blandt Organisationerne. Det er ogsaa i Virkeligheden her, Kærnepunktet er. Naar Arbejdere i enkelte Tilfælde, selv om der ikke er officiel Strejke, har vægret sig ved at modtage et Arbejde, har det næsten altid bundet i Konfliktspørgsmaal angaaende Lønningerne, og derfor er det i Virkeligheden et stort Organisationsspørgsmaal, et Punkt, hvor man skal være meget varsom med at drage Grænserne snævrere end højst nødvendigt. Vi fra vor Side er selvfølgelig paa det rene med, at med en Arbejdsløshedskasse, en Kasse, der modtager Støtte af Staten, bør der være den mest effektive Kontrol. Paa den anden Side maa denne Kontrol ikke gaa saa vidt, at man søger at komme ind paa Omraader, som egentlig ligger udenfor Arbejdsløshedskassernes. Men dette Spørgsmaal vil der jo, ligesom for enkelte andres Vedkommende, være Anledning til at drøfte nærmere i det Udvalg, som faar med Sagen at gøre.

I § 9 tales der om Forholdet mellem Arbejdsanvisningskontorerne og Arbejdsløshedskasserne. Jeg har aldrig haft stor Tro til, at disse Arbejdsanvisningskontorer kunde faa nogen særlig Betydning med Hensyn til Anvisning af Arbejde. I Perioder, hvor der er tilstrækkeligt Arbejde, vil nemlig Arbejderne og Arbejdsgiverne direkte søge at komme i Forbindelse med hinanden, og i Tilfælde, hvor der intet Arbejde er, vil selv Arbejdsanvisningskontorerne ikke kunne skaffe Arbejde. Naar jeg paa min Egn alligevel har medvirket til at faa oprettet et Arbejdsanvisningskontor, var det ud fra det Ræsonnement, at man derved vilde være i Stand til at slaa den

falske Paastand ned, at Arbejderne kunde faa Arbejde, men ikke vilde tage Arbejde, og det er ogsaa lykkedes i meget høj Grad, takket være Direktøren for Arbejdsanvisningskontorerne, som Gang paa Gang har konstateret, at man ikke var i Stand til at anvise Arbejde, selv om der var arbejdsløse nok. Nu synes det, som om man fra enkelt Side stadig vil have mere og mere lagt over til Arbejdsanvisningskontorerne. Jeg tror, som to Medlemmer af Kommissionen har udtalt, en Departementschef i Indrigsministeriet og en Kontorchef i Arbejdsløshedsinspektoratet, at her maa man være meget forsigtig. Den videre Forbindelse mellem Arbejdsløshedskasserne og Arbejdsanvisningskontorerne bør føregaa efter Overenskomst, ad fredelig Vej, og ikke ved Lovbestemmelser tagne af Rigsdagen under Modstand fra Arbejdsløshedskassernes Side. Derfor tror jeg, at det Forslag, som den højtærede Minister har stillet, er den mildeste Form, man i Øjeblikket kan komme til, og i Virkeligheden ogsaa for Tiden maa være tilstrækkeligt.

Med Hensyn til Understøttelsen skal jeg gøre nogle faa Bemærkninger. Det foreslaas, at Understøttelsen til heltbetalende Familieforsørgere forhøjes med et Tillæg af 1 Kr. 75 Øre pr. Dag ud over, hvad Kassen ordinært yder, og til halvtbetalende med 1 Kr. 50 Øre. Ministeren kan give Tilladelse til, at disse Tillæg for Københavns og Omegns Vedkommende forhøjes til henholdsvis 2 Kr. og 1 Kr. 75 Øre. Det ærede Medlem fra Skern fandt, at disse Understøttelser maaske var lige høje nok. Jeg har den modsatte Opfattelse. Jeg havde ønsket, at den højtærede Minister havde sluttet sig til det Mindretal i Kommissionen, som foreslog, at Tillæget skulde være 2 Kr. og 1 Kr. 75 Øre. Hvis man imidlertid skal ind paa at fastsætte forskellig Understøttelse i Forhold til, hvad man anslaa Levevilkaarene til de forskellige Steder, maa jeg henstille, at man ikke nøjes med at give Tilladelse til at yde 2 Kr. og 1 Kr. 75 Øre i København alene, men at det udstrækkes til at gælde en Række store Byer, thi det er givet, at Forholdene i Byer som Aarhus, Aalborg, Horsens, Esbjerg, Odense og flere andre er af lignende Karakter som i København. Jeg tror ikke, det er synderlig billigere at bo i Byer som Aarhus eller Odense end i København. Det forekommer mig derfor nødvendigt, at hvis man ikke kan, hvad jeg haaber, naa til, at Tillæget i Almindelighed bliver sat op til 2 Kr. og 1 Kr. 75 Øre, bør man i alt Fald